

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **M. K.**, narozen X
trvalým pobytem X
zastoupen obecným zmocněncem T. N.,
narozeným X
trvalým pobytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, č. j. KUKHK-22676/DS/2016/Kj

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 11. 5. 2016, zn.: P/3329/2015/OS1/Jad, č. j. MMHK/088217/2016, a toto potvrdil. Tímto rozhodnutím prvoinstanční správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „silniční zákon“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 7.500,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, č. j. KUKHK-22676/DS/2016/Kj, správní žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce předně uvedl, že žalované rozhodnutí je v pořadí druhým rozhodnutím žalovaného v dané věci, když svým předchozím rozhodnutím ze dne 21. 3. 2016, č. j. KUKHK-9085/DS/2016/Kj, zrušil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále i jen „správní orgán“ či „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 6. 1. 2016, č. j. P/3329/2015/OS1/Jad, a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. V něm žalovaný vyslovil právní názor na řešení dané věci, kterým byl správní orgán v dalším řízení vázán. Žalobce namítal, že se však správní orgán tímto závazným právním názorem neřídil. Dovolával se přitom „následujících úkolů“ stanovených pro nové projednání věci.
 - a) „Odvolatel v doplnění odvolání uvádí, že musí být doloženo, že měření proběhlo podle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb. – tedy za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Toto ze spisového materiálu policistů nevyplynulo, proto požaduje postavit na jisto, že policisté postupovali v souladu s ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb.“
 3. Podle žalobce se správní orgán s tímto úkolem v rozhodnutí ze dne 11. 5. 2016, č. j. MMHK/088217/2016, vůbec nevypořádal, a přitom se podle něho jedná o základní podklad pro určení, zda byl důkazní materiál získán v souladu se zákonem. Důkaz získaný v rozporu se zákonem je totiž ve správním řízení nepřipustný. Silniční zákon totiž podle § 79a neumožňuje Policii ČR měřit rychlost libovolně nebo z důvodů preventivních, nýbrž jen „Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích...“. Důkazní materiál, který by prokazoval tento důvod měření, však nebyl předložen a nezabýval se jím ani žalovaný.
 - b) „Dále uvádí, že si odvolatel vzpomíná, že vozidlu PČR, které provádělo měření nesvítilo levé přední světlo. Žádá, aby bylo postaveno na jisto, že vozidlo PČR, kterým bylo provedeno měření, jehož výstupem je důkaz provedený v tomto správním řízení, bylo způsobilé pro provoz na pozemních komunikacích a zda byl tedy důkaz získán zákonnou cestou.“
 4. Ani s touto otázkou se orgány veřejné správy zúčastněné na řízení ve svých rozhodnutích nevypořádaly.
 - c) „Dále dne 14.03.2016 bylo odvolacímu orgánu doručeno vyjádření pana F. L. d. C., X, který měl vozidlo řídit v době spáchání přestupku.“
 5. Ke splnění tohoto úkolu se správní orgán postavil svérázně. Spis obsahuje dopis p. F. L.d. C., který je v anglickém jazyce. V něm se p. d. C. doznává ke spáchání přestupku, ze kterého je viněn a velmi přesně popisuje okolnosti, za kterých k věci došlo, je zde popsán i důvod, proč se ve vypjatém okamžiku, kdy si neuvědomoval plně veškeré souvislosti a právní důsledky, rozhodl vyhovět svému obchodnímu partnerovi a vyměnit si s ním místo za volantem vozu. Pan d. C. se nejen tímto dopisem doznal, ale nabídl správnímu orgánu veškerou součinnost, vč. toho, že si – jak je žalobci známo – zvolil zástupce na základě plné moci v ČR, aby veškerá komunikace o jeho provinění proběhla

hladce a správní orgán neměl ani nejmenší důvod domnívat se, že se chce odpovědnosti vyhnout. V dopise zároveň správní orgán informuje o tom, že jej žalobce poučil o pravidlech silničního zákona a rovněž během jízdy se aktivně domáhal jejich dodržování.

6. Jmenovaný v dopisu též vysvětluje, proč žalobce jeho přítomnost ve voze nezmínil v okamžiku projednávání s policisty. Správní orgán toto důležité svědectví odmítl vzít v potaz, resp. jej vyhodnotil jako účelové a žalovaný jej tom podporuje. Přitom je zde písemně podložena informace o tom, že žalobce přestupek nespáchal a p. d. C. je připraven přijmout plnou odpovědnost za předmětné jednání. Podle žalobce proto není na místě, aby byl za čin p. d. C. trestán. Žalovaný nezmiňuje ani videozáznam, který žalobce natočil s přáteli, aby byl rekonstruován děj mezi zastavením vozidla žalobce a okamžikem, kdy žalobce otevřel okénko řidiče a začal komunikovat s policistou. Tímto důkazem mělo být podle žalobce osvědčeno, že bylo reálné, aby se děj odehrál tak, jak tvrdí p. d. C. Žalovaný se jím však nezabýval a nehodnotil jej. V rozporu s § 50 zák. 500/2004 Sb., tak zcela rezignoval na hodnocení tohoto důkazu.
7. Odvolává se na svědectví policisty p. K., který uvedl, že žalobce byl ve voze sám. Vozidlo ale bylo vybaveno fóliemi na obou bočních i zadním okně, a to s velice nízkou propustností. Do vozidla tedy nebylo absolutně vidět. Policista K. se dokonce domníval, jak uvedl do protokolu při ústním jednání dne 11. 5. 2016, že se jedná o vozidlo coupé, ačkoliv je předmětné vozidlo Infiniti M37 S sedan s dostatečným prostorem na zadních sedadlech, jak vyplývá i z fotodokumentace založené ve správním spisu. Z předloženého videozáznamu, který jmenovaný policista pořídil, je zároveň jasně patrné, že vozidlo nijak podrobně neprohlížel a oblasti zadních sedaček nevěnoval vůbec žádnou pozornost.
8. Svědek p. K. i správní orgán dospěli od stolu k přesvědčivému závěru, že není možné, aby vozidlo řídila jiná osoba, než ta, která započala komunikaci s policistou K. Pro toto své tvrzení ale neuvedl p. K. jiný důkaz, než své přesvědčení. Správní orgán se s tímto závěrem spokojil, když neprovedl žádný důkaz nebo vyšetřovací pokus a uzavřel tuto otázku v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu od stolu. Tato skutečnost dopadla fatálním způsobem na hodnocení celého případu a vedla přímo k výroku o vině žalobce, ačkoliv ten přestupek nespáchal.
9. Žalobce dále pokračoval s tím, že jeho zástupce zorganizoval vyšetřovací pokus v předmětném vozidle. Účastnil je ho žalobce a figurant představující nyní v ČR nepřítomného p. da C. K dispozici bylo předmětné vozidlo Infiniti M37 S a účelem pokusu bylo prokázat, zda je možné, aby se řidiči vyměnili tak, jak popisuje p. d. C. ve svém dopise.
10. Na videozáznamu založeném do spisu svědkem K. je vidět vozidlo Infiniti M37 S zastavovat na krajnici dálnice D11 na výzvu Policie ČR. Vozidlo je uvedeno do klidu v čase videa 00:10 sekund, tj. dle času uvedeném na časomíře v samotném videu 11:27:06. Poté vystupuje z vozidla VW Passat p. K. a jde k okénku řidiče, které se začíná otevírat v čase 0:23 videa, tj. 11:27:19, což je zejména dobře vidět v levém zpětném zrcátku vozu Infiniti M37 S. Teprve a jedině od tohoto okamžiku je přítomnost žalobce za volantem Infiniti M37 S nepochybná. Žalobce provedl i manévr popojetí do zálivu tak, aby bylo vozidlo odstaveno bezpečně. *„Je však prokazatelně zpochybněno, že jsem vozidlo řídil v okamžiku změření, ale SO2, jak jsem již uvedl, na toto absolutně nebral zřetel.“*

11. Žalobce pokračoval s tím, že byla doba 13 vteřin mezi uvedením vozidla do klidu a okamžikem, kdy se otevřelo okénko řidiče, během kterých se měl odehrát děj, který popisuje ve svém dopise p. d. C.. Předmětem vyšetřovacího pokusu zaznamenaného na video pak bylo, zda je bez potíží možné realizovat výměnu řidičů v čase kratším, než 13 sekund. Ze záznamu, který byl pořízen přímo v daném konkrétním voze, tedy za shodných podmínek, které nastaly v čase zastavení vozu policisty, je zřejmé, že tuto výměnu lze provést v obsazení figurantem v roli p. d. C. a žalobcem za cca 8,5 sekundy. Zbývá tedy nejméně 4,5 sekundy rezervy. Žalobce k tomu uvedl, že: *„Považuji tedy za prokázané, že děj tak, jak je popisován v dopise p. d. C., se bez další pochybnosti mohl odebrat. Dále považuji z fotografií přiložených k Odvolání 2, zejména z Foto_06.jpg a Foto_07.jpg za prokázané, že osoba přítomná na zadních sedacích není zvenku za žádných okolností vidět a p. K. se tedy mylí nebo přinejmenším pouze domnívá, nikoli ví s jistotou, že se ve voze nikdo další nenacházel. Vnímám předložené důkazní materiály, tedy přiznání F. L. d. C., bytem, X, videonahrávku svědka p. K., videonahrávku z vyšetřovacího pokusu vloženou do jednoho videa s videem p. K. tak, aby bylo zřetelné přímé porovnání časového průběhu a také přiložené fotografie jako dostatečně silnou a prokázanou pochybnost o mé vině. Nelze prokázat, že jsem vozidlo řídil v okamžiku změření policejním Passatem.“*
12. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 6. 9. 2016. Žalobu shledal v podstatě totožnou s odvoláním, a proto se plně odvolal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se věci zabýval. Po shrnutí průběhu přestupkového řízení. K podstatě daného přestupku, tedy kdo ho vlastně mohl a také spáchal, uvedl následující:
14. *„Dne 11.05.2016 proběhlo ústní jednání, ke kterému se dostavil zmocněnec žalobce, bylo provedeno dokazování. Dále byl proveden výslech svědka, zasahujícího policisty pprap. K. za přítomnosti zmocněnce žalobce. Policista na výzvu správního orgánu předložil videozáznam, který byl pořízen ze zařízení umístěného v policejním vozidle. V rámci ústního jednání byly přebrány dva záznamy průjezdu vozidla Infiniti, až po jeho zastavení. Na otázku, kdo řídil vozidlo, svědek odpověděl, že muž, pan K., který předložil doklady. Na otázku, zda ve vozidle byl ještě někdo další, svědek odpověděl jednoznačně, ne. K dotazu zmocněnce, že z videozáznamu je zřejmé, že si vozidlo nijak pečlivě neprohlížel, svědek uvedl, že se jednalo o vozidlo coupé, takže předním okénkem viděl na sedadlo spolujezdce – tam nikdo nebyl, z videozáznamu to vidět není, ale při řešení přestupku stál kolega z druhé strany vozidla a tam taky nikdo nebyl.“*
15. Vozidlo Infiniti bylo policisty následováno, což je zachyceno na videozáznamu. Toto vozidlo se pohybovalo vysokou rychlostí – zjištěna rychlost 222 km/h. Následně bylo vozidlo policisty zastaveno a z místa řidiče vystoupil žalobce, který předložil doklady ke kontrole. Na místě byl sepsán úřední záznam o podezření z přestupku, ve kterém je uveden přestupek, kterého se měl žalobce dopustit, dále je uvedeno, že se podrobil dechové zkoušce s negativním výsledkem a též je uvedeno, že osoba byla ve vozidle sama, policisté tedy provedli kontrolu, zda ve vozidle nejsou další osoby. Žalobce měl možnost se k věci na místě vyjádřit, uvést všechny okolnosti k dané věci a podobně, tohoto svého práva však nevyužil. Ze záznamu o přestupku je zcela zřejmé, jakému vozidlu, kde a jaká rychlost byla naměřena. Měření proběhlo silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C, jehož ověřovací list je založen ve spisovém materiálu, osobou náležitě proškolenou k měření tímto zařízením. Vzhledem k tomu, že se jednalo o

překročení rychlosti o 92 km/h, limit v daném místě 130 km/h, je zcela zřejmé, že došlo k naplnění znaků přestupků.

16. *První zmínka o tom, že vozidlo řídila jiná osoba, než žalobce, se objevila až v doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 06.01.2016, tedy až poté, kdy správní orgán v rámci provedení dokazování již prokázal, že osoba, která po zastavení vystoupila z místa řidiče a předložila doklady ke kontrole, byl žalobce, který uvedl pouze tolik, že s přestupkem nesouhlasí, ale neuvedl jedinou skutečnost, která by objasňovala důvod jeho tvrzení, natož to, že vozidlo neřídil.*
17. *Správní orgán se dle názoru odvolacího orgánu vypořádal s prokázáním viny žalobce, z důkazů založených ve spisovém materiálu vyplývá, že se žalobce dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu.“*
18. *Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.*

III. Jednání krajského soudu

19. *Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 1. 6. 2018. Jeho účastníci při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Zmocněnec žalobce zdůraznil, že za daný přestupek byl potrestán žalobce, který přestupek nespáchal. Důkazy o tom ale orgány veřejné správy zúčastněné na řízení ignorovaly. Je zde přitom hodnověrné přiznání ke spáchanému přestupku, jakož i (dále citace z přednesu zmocněnce žalobce) „vyšetřovací pokus, který nad rámec dokazování ilustroval, že ten děj mohl proběhnout tak, jak je tvrzeno a Magistrát města Hradce Králové to naprosto ignoroval, stejně tak krajský úřad to ignoroval a došlo k rozhodnutí. Především se jedná o videozáznam, ve kterém je zkombinován záznam z policejního vozu se záznamem, který byl proveden v tom konkrétním voze, kde bylo předvedeno, že je možné, aby se v daném čase, než se dostavil policista k vozu, řidič, který spáchal přestupek „uklidil“ na zadní sedačky a majitel vozu si sedl za volant. Bylo to jednání zkratovitě, ale hold, stalo se. K tomu chci dodat, že pan C. se k přestupku přiznal, vyjádřil jasnou ochotu spolupracovat, jasnou ochotu nechat si udělit zákaz řízení, uhradit pokutu, a to bylo ignorováno. Nebylo k tomu nijak přistoupeno. Co se týče pana K., tak bych chtěl ilustrovat, co on je vlastně za řidiče. Mohu předložit čerstvý výpis z jeho bodového konta bez poskvrnky, jeho kartu řidiče, za poslední tři roky bez poskvrnky. Je to člověk, který nespáchal absolutně žádný přestupek, ani v minulosti. Odkazuji soud, aby si vyžádal výpis z úplné karty řidiče a přesvědčil se sám, protože pan K. nepáchá přestupky. Od údajného přestupku uběhly téměř 3 roky a je tedy zřejmé, že svým životem a svým chováním na silnici osvědčil pan K., že nemá sklony páchat přestupky a není ohrožením pro společnost. Má otázka tedy zní, i kdyby došlo k trestu člověku, který je nevinný, a který nespáchal přestupek, jaký výchovný účinek na něj může takový trest mít. V tu chvíli prokazatelně osvědčil, že přestupky nepáchá, a navíc nespáchal ani ten, který je projednáván, a víme, kdo jej spáchal. K tomu ještě dodávám, že pan K. je velmi aktivní řidič, naježdí 50 až 60 tisíc km za rok, což znamená, 150 až 180 tisíc km od okamžiku údajného spáchaní přestupku. A i přes tento, v zásadě extrémní nájezd, nemá žádné přestupky. Neporušil rychlost, nemá ani pokutu za parkování. K tomu samozřejmě dodávám, že jeho vlastnictví řidičského průkazu je pro jeho pracovní pozici naprosto klíčové, protože pracuje pro čínskou firmu, vyrábějící televize a zabývá se vztahy se zákazníky a je jejím řídícím pracovníkem, což vyžaduje neustále cestovat. V postupech správních orgánů spatřujeme snahu potrestat někoho, kdo není skutečným pachatelem daného přestupku, a to za situace, kdy se skutečný pachatel potrestání nijak nevyhýbal, nabízel plnou spolupráci, měl*

předjednáno zastoupení v České republice, aby s ním bylo možno jednat. Bobužel nestalo se tak.“

20. Poté byly krajským soudem konstatovány podstatné okolnosti dané věci, zejména byl zkonstatován obsah dopisu pana C., založený na č. 1. 14 soudního spisu, v němž jmenovaný popisuje situaci v autě poté, co bylo zjištěno, že je sledováno policejním vozidlem. Zástupce žalobce k tomu dodal, že v Portugalsku není možno podat doporučený dopis, a vpředu zmíněný dopis byl zaslán doporučeně, bez toho, aniž by jeho podatel prokázal poště svou identitu. Jedná se tak o registrovanou poštu. Dále byl proveden důkaz předložený žalobcem a označený jako „Vyšetřovací pokus – Infinity“. Z něho bylo zjištěno, že tak, jak tvrdí žaloba, došlo k přesunu potencionálního řidiče z místa jeho pozice za volantem na zadní sedadla a přesunu spolujezdce ze sedadla vedle řidiče za volant vozidla v čase cca 8 sekund. Dále se konstatuje, že při zahájení tohoto pokusu nebyli jeho účastníci připoutáni bezpečnostními pásy. K těmto zjištěním nebylo ze strany zástupců účastníků žádných námitek či připomínek.
21. K dotazu soudu na zástupce žalobce, zda existují nějaké důkazy o tom, že policejnímu vozidlu nesvítí levý reflektor, tento odpovídá, že s ohledem na tehdejší situaci je tato skutečnost v oblasti tvrzení žalobce. Provedení dalších důkazů účastníci řízení nenavrhovali.
22. Zmocněnec žalobce v závěrečném návrhu uvedl, že krajským soudem provedený důkaz osvědčuje, že bylo možno, aby došlo k záměně řidiče v předmětném vozidle ještě v době, kdy policista nebyl u předního okénka vozidla, a aniž by ten mohl vidět, co se v autě děje. Měl za to, že při jednání prokázal, že žalobce je disciplinovaný a slušný řidič. Navrhoval proto, a to i s odkazem na žalobu a její žalobní petit, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, tak se jich vzdal i pro případ úspěchu ve věci.
23. Pověřená pracovnice žalovaného ve svém závěrečném návrhu uvedla, že nepovažuje žalobní důvody za oprávněné, a proto navrhla žalobu zamítnout. Práva na náhradu nákladů řízení se vzdala.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (viz § 75 odst. 1 s.ř.s.). To znamená, že pro rozhodnutí krajského soudu bylo zcela bez významu vše, co se událo poté (viz např. zmocněncem žalobce předkládaný „čerstvý výpis z jeho bodového konta bez poskvrnky“). Rozsah přezkumu žalovaného rozhodnutí byl pak vymezen žalobními body. Krajský soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
25. Správní orgán rozhodl ve věci daného přestupkového jednání nejdříve rozhodnutím ze dne 6. 1. 2016, zn. P/3329/2015/OS1/Jad, č.j. MMHK/016175/016. K odvolání žalobce však žalovaný toto rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 21. 3. 2016, č. j. KUKHK-9085/DS/2016/Kj, a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Právě jím měl žalovaný zavázat správní orgán právním názorem, v jehož intencích měl v dalším řízení postupovat. To však podle žalobce neučinil, v důsledku čehož řádně

nezjistil skutkový stav věci, který by mu v ní umožnil rozhodnout v souladu se zákonem (konkrétní námitky jsou popsány výše v obsahu žaloby).

26. K tomu třeba předně uvést, že rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. KUKHK-9085/DS/2016/Kj, obsahuje popis protiprávního jednání řidiče motorového vozidla tov. výroby Infiniti Y51, reg. zn. X, na dálnici D 1, které je předmětem tohoto přezkumného řízení, změření rychlosti tohoto vozidla policejní hlídkou a poté je v něm konstatován obsah odvolání, konkrétně jeho doplnění (pochybnosti, zda měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, že policejnímu vozidlu nesvítlo levé přední světlo a že odvolacímu orgánu bylo doručeno vyjádření pana F. L. d. C., podle něhož jmenovaný předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídil). Na to navazuje část odůvodnění rozhodnutí o odvolání nazvaná „*Právní hodnocení odvolacího správního orgánu*“. V ní se žalovaný vyjadřuje k problematice dokazování jako takové (obecně), o konkrétních otázkách přezkoumávané věci, a to ve vztahu k odvolání žalobce, se nezmiňuje. Pouze opět rekapituluje průběh dokazování před správním orgánem.
27. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. KUKHK-9085/DS/2016/Kj, z jeho písemné formy, tak nelze zjistit vůbec důvody zrušujícího odvolacího rozhodnutí, vady předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí, pro které je žalovaný zrušil a věc správnímu orgánu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. S výjimkou první věty posledního odstavce odůvodnění rozhodnutí, v níž se uvádí následující: „*V novém řízení správní orgán I. stupně provede úpravu výroku rozhodnutí o sankci, kde neuvedl uložení sankce zákazu činnosti, která je ve věci daného přestupku obligatorní.*“ V kontextu této věty tak byl důvodem vedoucím ke zrušení prvoinstančního správního rozhodnutí jeho chybný (neúplný) výrok. To bylo také zároveň jediné, k čemu se žalovaný věcně vyjádřil, takže měl-li být prvoinstanční správní orgán vázán v dalším řízení právním názorem odvolacího orgánu (žalovaného), tak jediné v tomto směru. A tomuto požadavku dostal, když výrok jeho dalšího rozhodnutí ze dne 11. 5. 2016, zn. P/3329/2015/OS1/Jad, č. j. MMHK/088217/2016, již obsahuje výrok, který je adekvátní danému protiprávnímu jednání, tedy obsahuje i zákaz činnosti řízení motorových vozidel. To, co žalobce vydával za „*úkoly*“ uložené správnímu orgánu odvolacím orgánem (žalovaným), nemělo tak jinou hodnotu, než podkladů pro další rozhodnutí, když se jimi žalovaný vůbec nezabýval a tudíž o nich nevyslovil ani žádné soudy, žádný právní názor. Pouze fakticky připomněl, že jsou zde oproti předchozímu stavu nová tvrzení žalobce, která je třeba vzít v potaz při dalším rozhodování.
28. Na tomto místě zároveň považuje krajský soud za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést, zejména pak u obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním

důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

29. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
30. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
31. Krajský soud rovněž předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

32. K námitkám, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a že policejnímu vozidlu nesvítlo levé přední světlo, třeba předně uvést, že obě okolnosti jsou zcela nerozhodné pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a silničního zákona není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
33. Jak již zaznělo v průběhu přestupkového řízení, podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a také podle § 79a silničního zákona, má policie zákonné oprávnění pro plnění svých úkolů. Může pořizovat zvukové, obrazové nebo i jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu a stejně tak ji zákon opravňuje měřit rychlost vozidel. Postup policejní hlídky proto nebyl nezákonný, když o oprávnění policie vykonávat dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích není pochyb. Toto oprávnění ostatně plyne i přímo z § 124 odst. 11 silničního zákona, podle něhož *„Policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že mimo jiné kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení a provádí prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.“* Měřením rychlosti vozidel reprezentuje tak Policie ČR státní moc, když dohlíží na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Jinými slovy, zákon dával i v posuzovaném případě nezpochybnitelné oprávnění policii měřit rychlost vozidla žalobce. Proto i důkazy, které zajistila, jsou pro posouzení věci použitelné, neboť byly pořízeny v souladu se zákonem. Měření proběhlo v souladu s § 79a silničního zákona.
34. Jak bylo výše již konstatováno, na výsledky měření by nemohla mít vliv ani žalobcem tvrzená okolnost, že policejnímu vozidlu nesvítlo levé přední světlo (světlomet). Jednalo by se totiž o technickou závadu na vozidle, která by se nijak nepromítla do pořízeného kamerového záznamu a správnosti měření. Krom toho žalobce toto své tvrzení nijak důkazně nedoložil a žádný takový důkaz ani nemá, jak konstatoval při jednání krajského soudu.
35. Stěžejní žalobní námitkou bylo tvrzení, že daný přestupek nespáchal žalobce, nýbrž pan F. L. d. C., jenž se k němu přiznal ve svém dopisu z 25. 2. 2016. Ten byl doručen správnímu orgánu dne 10. 3. 2016, tedy 5 měsíců poté, co k danému přestupku došlo. Věrohodnost tohoto přiznání se k přestupku jmenovaným hodnotil krajský soud nejen zvlášť, ale i ve vztahu k pořízenému videozáznamu o *„Záznamu o přestupku“* Policii ČR a videozáznamu, který žalobce označil jako *„Výšetřovací pokus – Infinity“* a předložil na podporu své tvrzené nevin.
36. Pokud jde o prohlášení pana C., již to nemá krajský soud za věrohodné. Je totiž s podivem, že se jmenovaný označuje za čestného muže a přitom během v podstatě chvilky (od výzvy k zastavení vozidla do jeho zastavení) vymyslí a sníží se, dalo by se říci, k takové klukovině. A to v době, kdy musel dávat pozor na policejní automobil a sledovat jeho reakce a být pozorný při zastavení. Vzдор tomu stačil svému údajnému spolujezdci (žalobci) nejen vysvětlit svůj záměr, ale i jej o něm přesvědčit. Pan C. v dopisu uvádí, že *„Prosil jsem p. K., zda si můžeme prohodit místa.“* Racionálně uvažující spolujezdec by v té chvíli nemohl pochopit, o co má vlastně jít, jak si vůbec má vyměnit místo? Krajský soud tím chce říci, že v dané situaci nebyl prostor pro dohodu o tom, že se řidič vozidla vrhne dozadu a spolujezdec si přeseďne na jeho místo. A to byl prý

žalobce dokonce chvíli proti tomu. Krom toho, proč by to vše pan C. vůbec podnikal, když u nich v Portugalsku prý bodový systém není a o něčem takovém tedy neměl ani tušení? Přitom výše pokuty pro něho není problém. Je rovněž s podivem, že se měl p. C. skrývat za předními sedačkami, aby ho policista neviděl. Přeci pokud by se jmenovaný dostal do zadního prostoru vozidla tak, jak se snaží žalobce prokázat, tak se přeci nemusel skrývat? Jmenovaný nespáchal trestný čin, šlo o dopravní přestupek, který bylo možno zůřadovat na místě, to přeci musel p. C. dobře vědět. Jinými slovy, krajský soud, a to plně ve shodě s orgány veřejné správy zúčastněnými na řízení, neuvěřil prohlášení p. C. a pokud jej označily za účelové, krajský soud se s jejich závěry plně ztotožňuje.

37. Že by tomu mohlo být přeci jej jinak, nepřesvědčil krajský soud ani při jednání provedený důkaz CD záznamem, označeným jako „*Vyšetřovací pokus – Infinity*“. Nebyl to totiž pokus provedený jednak přímými aktéry dané situace a dále nebyl proveden za podmínek, které by odpovídaly situaci v kabině vozidla na dálnici, jak je o ní ostatně pojednáno výše. Je z něho totiž na první pohled pouze patrné, že se figurant dostal poměrně rychle z místa řidiče do prostoru zadních sedadel a spolujezdec (zřejmě žalobce) si sedl na jeho místo, to vše v čase cca 8 vteřin. Je si ovšem třeba uvědomit, že tento pokus byl předem připraven, že jeho aktéři čekali na start akce, že podmínky neodpovídaly reálné situaci dané věci. Figurant na místě řidiče nebyl ani připoután bezpečnostním pásem, který by měl mít. I to, včetně předcházejícího dohadování, muselo mít vliv na výsledek. V jiném složení osob řidiče a jeho spolujezdce by zřejmě byla doba výměny míst i kratší (např. v podání gymnastů či artistů), někteří by to nedokázali vůbec a další nepochybně s obtížemi. Jak by se s daným úkolem popasoval sám p. C., to zůstalo za strany žalobce nedoloženo a předestírané výměně schází plně racionálně motiv. Krom toho třeba zdůraznit, že žalobce vystupoval jako řidič předmětného vozidla po dobu 5 měsíců!
38. Ze shora uvedeného je tak v souhrnu možné dovodit účelovost vznesené námitky a krajský soud stejně jako správní orgány považuje „*Přiznání viny*“, v němž se p. C. doznal ke spáchání předmětného přestupku, za nevěrohodné a vycházející z procesní strategie, která se odpovědnosti za přestupek vyhnout. K tomuto závěru by krajský soud došel i bez svědectví p. K. (viz námitky zmocněnce žalobce o povrchní prohlídce vozidla a jeho vnitřku), neboť rozhodující skutečnosti svědčící o tom, že žalobce řídil předmětné vozidlo v době spáchání přezkoumávaného přestupku, plynou již z pořízené fotodokumentace Policií ČR, kterou ostatně žalobce vůbec nezpochybnil. Byl to on, kdo byl na místě řidiče uvedeného vozidla a podle krajského soudu i jeho skutečným řidičem, jak již odůvodněno výše.
39. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Výrok o nákladech řízení

40. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Svého práva na náhradu nákladů řízení se však vzdal. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 8. června 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce